

ΘΕΑΤΡΟ

ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

“Fear Industry”

Τι κοιτάμε πρώτα σε μια παράσταση βιωματικού στο περιεχόμενο και σωματικού στη φόρμα θεάτρου; Ή μάλλον σε τι δίνουμε περισσότερη σημασία, τι προσέχουμε πιο πολύ; Μια πιθανή απάντηση είναι ότι δεν υπάρχει λόγος να διαθλούμε την πρόσληψη του ενιαίου μηνύματος σε φάσεις και επίπεδα. Κι όμως... Συμβαίνει το αδύναμο και αδόμητο devised κείμενο να κρύβεται πίσω από το φορμαλιστικό καμουφλάζ της ενδιαφέρουσας κίνησης ή των θεαματικών υποκριτικών εξάρσεων ή της κρυπτικής εικαστικής γλώσσας. Οπότε εγώ «πρώτα» ακούω τον λόγο, ψάχνω την εσωτερική λογική τεκμηρίωση, την αρμονία των σκοπών και των μέσων, την αισθητική φόρμουλα του κειμένου.

Ο Achim Wieland δημιούργησε ένα πολύ ενδιαφέρον κείμενο, αρχής γενομένης από την άκρως επίκαιρη και ταυτόχρονα διαχρονικότητα θεματική επιλογή. Το «Fear Industry» εξετάζει τις κοινωνικές και ατομικές πηγές φόβου, ερευνά τα είδη του και αναδημιουργεί στη σκηνή τον άνθρωπο του σήμερα που τραβά την πορεία του μεταξύ της Χάρυβδης της παντοτινής υπαρξιακής αγωνίας και της Σκύλλας των μικρών και μεγάλων φοβιών και ανασφαλειών. Χρησιμοποιώντας ποικίλους τρόπους άντλησης υλικού (από βιώματα της δημιουργικής ομάδας μέχρι επίλεκτες λογοτεχνικές και μουσικές εμπνεύσεις) και ενδιαφέρουσες τεχνικές συναρμολόγησης των επεισοδίων, ο συγγραφέας και σκηνοθέτης της παράστασης υλοποιεί τους στόχους του βασιζόμενος στη δοκιμασμένη ικανότητα των συνεργατών του. Ο Μάριος Ιωάννου και η Έλενα Καλλινίκου στήριζαν με τις σωματικές μεταμορφώσεις και κινησιολογικές τεχνικές τις αλλαγές των ρόλων. Τραγικοκωμικά ανελεύθεροι όταν ήταν δεμένοι και οδυνηρά ανασφαλείς όταν αποδεσμεύονταν, απευθύνονταν εναλλάξ ή και ταυτόχρονα σε συλλογικούς κοινωνικούς φόβους και σε υποσυνείδητα υποβόσκουσες ατομικές φοβίες. Και οι δύο ήταν τόσο αποτελεσματικοί στους επιμέρους στόχους τους, που κατάφερναν να φτάσουν στην υλοποίηση του γενικού. Θεωρώ ότι η Έλενα Καλλινίκου έκανε πολύ μεγάλη προσπάθεια και έγινε ισάξια παρτενέρ του εξαιρετικού Μάριου Ιωάννου. Είναι πολύ ενδιαφέρον να βλέπει κανείς τον Μάριο Ιωάννου να δουλεύει αλλάζοντας ύφη και τρόπους, εκφορά λόγου και μιμητική από ρόλο σε ρόλο. Η παρουσία και η φωνή τής μέτσο σοπράνο Μαριάννας Πιερέττη, οι μάσκες και τα ενδυματολογικά αντικείμενα της Σόσε Εσκιτζιάν βάζουν επιπρόσθετες πινελιές στον παράξενα ωραίο πίνακα του Achim Wieland.